

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 31/2016-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, Advokátska kancelária FELIX NEUPAUER & PARTNERS, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V 3/2014 z 21. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 M Obdo V 3/2014 z 21. mája 2015 p o r u š i l základné právo obchodnej spoločnosti [REDACTED], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V 3/2014 z 21. mája 2015 z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], priznáva úhradu trov konania v sume 537,62 € (slovom päťstotridsaťsedem eur a šesťdesiatdva centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie FELIX NEUPAUER & PARTNERS, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 31/2016-14 z 21. januára 2016 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 M Obdo V 3/2014 z 21. mája 2015.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľka v podaní z 29. marca 2016 a najvyšší súd vo vyjadrení z 2. marca 2016 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Cbi 11/2005-263 z 12. februára 2009 bola určená neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej 7. júla 2005. Išlo o postúpenie pohľadávok vo výške 1 169 254 201 Sk.

Rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 52/2009-350 z 21. júna 2011 bol rozsudok krajského súdu zmenený tak, že žaloba bola zamietnutá. Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. (ďalej len „žalobkyňa“), bola zaviazaná na náhradu trov konania v prospech sťažovateľky vo výške 736,72 €. Proti rozsudku najvyššieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, pričom uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 43/2011 z 30. mája 2013 bolo jej dovolanie zamietnuté ako nedôvodné.

Na podnet sťažovateľky generálny prokurátor Slovenskej republiky podal proti rozsudku najvyššieho súdu mimoriadne dovolanie, ktorým napadol výšku náhrady trov konania, keďže podľa jeho názoru (zhodného s názorom sťažovateľky) v prípade žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok je hodnota sporu vyčísliteľná v peniazoch, a preto náhrada trov právneho zastúpenia sťažovateľky advokátom nemala byť vypočítaná na základe § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ale z hodnoty spornou zmluvou postúpených pohľadávok.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 5/2012 z 31. júla 2013 bolo konanie o mimoriadnom dovolaní zastavené s tým, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 43/2011 z 30. mája 2013 zakladá prekážku veci rozsúdenej pre rozhodovanie o mimoriadnom dovolaní v tej istej veci.

Nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 764/2013-24 z 28. októbra 2014 bolo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 5/2012 z 31. júla 2013 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Novým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 3/2014 z 21. mája 2015 bolo mimoriadne dovolanie zamietnuté. Uznesenie sa stalo právoplatným 21. augusta 2015.

Pred vydaním uvedeného uznesenia sťažovateľke nebolo doručené stanovisko žalobkyne k mimoriadnemu dovolaniu. Sťažovateľka týmto stanoviskom žalobkyne

nedisponuje ani v súčasnosti. Pritom z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu je nepochybné, že žalobkyňa podala písomné vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu.

Sťažovateľka je presvedčená, že postupom najvyššieho súdu, ktorý jej nedoručil vyjadrenie žalobkyne, došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. Odvoláva sa pritom predovšetkým a najmä na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, ale aj na celý rad rozhodnutí najvyššieho súdu. Dospieva k záveru, že uvedeným postupom najvyššieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podrobne pritom uvádza rozhodujúce právne vety z doterajšej judikatúry ústavného súdu a dospieva k záveru, že došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania a zásady kontradiktórnosti konania.

Odhladnuc od dosiaľ uvedeného, sťažovateľka považuje uznesenie najvyššieho súdu aj za arbitrárne, keďže najvyšší súd sa podľa jej názoru náležite nevysporiadal s otázkou posudzovania tarifnej hodnoty práva v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok. Relevantne a presvedčivo neodôvodnil, prečo považuje vyčísľovanie trov právneho zastúpenia vychádzajúce z hodnoty pohľadávok tvoriacich predmet napadnutej zmluvy o postúpení pohľadávok za nesprávne. Uviedol totiž len strohé a formalistické odkazy na vyselektovanú judikatúru zastávajúcu rovnaký právny názor. V ďalšom sťažovateľka podrobne rozvíja vlastný názor v tejto otázke a poukazuje na príslušnú judikatúru.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Obdo V 3/2014 zo dňa 21.05.2015 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, a na spravodlivý súdny proces v zmysle článkov 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Obdo V 3/2014 zo dňa 21.05.2015 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný

zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. “

Z vyjadrenia predsedníčky najvyššieho súdu č. k. Kp 3/2016-17, Nobs 12/2016 z 2. marca 2016 doručeného ústavnému súdu 11. marca 2016 vyplýva, že zásada rovnosti strán premietnutá do čl. 47 ods. 3 ústavy vyžaduje vytvorenie rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok, bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim. Rovnako podstatou princípu kontradiktórnosti je právo účastníkov konania reagovať na argumenty a námietky protistrany. K naplneniu tohto princípu je potrebné, aby účastník mal k dispozícii stanovisko protistrany a zároveň aby mal možnosť a priestor podať k takémuto stanovisku svoje vyjadrenie, ktoré zas dostane k dispozícii protistrana. Podľa § 343i ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je najvyšší súd povinný doručiť mimoriadne dovolanie účastníkom konania na vyjadrenie. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 3/2014 z 21. mája 2015 vyplýva, že mimoriadne dovolanie bolo zaslané na vyjadrenie žalobkyni a sťažovateľke, ktorí sa k nemu aj písomne vyjadrili. Ani z uznesenia, ale ani zo zberného spisu najvyššieho súdu však už nevyplýva, či boli tieto vyjadrenia zaslané na vedomie protistrane. Najvyšší súd preto nemal možnosť overiť si tvrdenie sťažovateľky o tom, že stanovisko žalobkyne jej nebolo zaslané. Vzhľadom na túto skutočnosť najvyšší súd ponecháva na uváženie ústavného súdu, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky. Vo všeobecnosti sa dá uviesť len toľko, že pokiaľ sťažovateľke skutočne stanovisko žalobkyne k mimoriadnemu dovolaniu nebolo doručené, mohlo dôjsť k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces. Na druhej strane je však žiaduce zdôrazniť, že Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach upravujúcich konanie o mimoriadnom dovolaní povinnosť zasielať vyjadrenie účastníka protistrane explicitne neukladá. V súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia uznesenia

najvyššieho súdu v otázke určenia tarifnej hodnoty pre výpočet trov právneho zastúpenia v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok je predsedníčka najvyššieho súdu toho názoru, že uznesenie sa zaoberalo všetkými podstatnými skutočnosťami a preskúmateľným spôsobom sa s nimi vysporiadalo. Odôvodnenie uznesenia spĺňa kritériá ústavnej akceptovateľnosti zodpovedajúce ustanoveniu § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, súčasne zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania, spĺňa základné gramatické a štylistické hľadiská a poskytuje dostatočný základ pre svoj výrok, čím zároveň spĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 46 ods. 1 ústavy. Napokon v súvislosti s namietaným nevysporiadaním sa s odlišnou judikatúrou je podstatné, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému. Pokiaľ všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe automaticky vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy. Judikatúra nie je bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to aj pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená. Pokiaľ ten-ktorý súd svoje závery (hoci odlišné) dostatočne zdôvodní s presvedčivým vysvetlením svojho rozhodnutia vo veci, nemožno jeho postup vnímať ako porušenie sťažovateľkou označených práv. Zhrnúc už uvedené je najvyšší súd toho názoru, že medzi jeho uznesením a namietaným porušením práv neexistuje taká spojitosť, ktorá by umožňovala vysloviť záver o ich porušení. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 3/2014 z 21. mája 2015 k porušeniu sťažovateľkou označených práv nedošlo.

Z repliky právneho zástupcu sťažovateľky z 29. marca 2016 doručenej ústavnému súdu 5. apríla 2016 vyplýva predovšetkým poukaz na to, že v prípade nedoručenia stanoviska žalobkyne mohlo dôjsť k zásahu do práv sťažovateľky na spravodlivý proces. Nemožno súhlasiť so stanoviskom najvyššieho súdu k námietke nevysporiadania sa s odlišnou judikatúrou. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej je diskriminačný taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchyľne bez objektívneho a rozumného odôvodnenia. Táto judikatúra zdôrazňuje tiež princíp právnej istoty, súčasťou ktorého je aj predvídateľnosť práva, ako aj požiadavka, aby

sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď. Sťažovateľka napokon požaduje náhradu trov konania v celkovej výške 537,62 €.

II.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 3/2014 z 21. mája 2015 vyplýva, že ním bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 52/2009-350 z 21. júna 2011 a uznesenie sa stalo právoplatným 21. augusta 2015. Z odôvodnenia uznesenia inter alia vyplýva obsah písomného stanoviska žalobkyne, ktoré táto podala k mimoriadnemu dovolaniu. Podľa názoru žalobkyne treba súhlasiť s právnym názorom ústavného súdu vyjadreným v obdobnej veci (IV. ÚS 107/2012). Žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok je podľa názoru žalobkyne určovacou žalobou podľa ustanovenia § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku a z hľadiska náhrady trov konania je hodnota takouto zmluvou postúpených pohľadávok bezvýznamná. Zmluva samotná, ktorá je predmetom konania o určenie neplatnosti, nie je peňažným plnením ani vecou, ako ani právom, ktorých hodnotu by bolo možné vyjadriť v peniazoch. Tento princíp napokon platí aj v prípade súdnych poplatkov. Podľa názoru najvyššieho súdu mimoriadne dovolanie nie je dôvodné. Bolo potrebné stotožniť sa s rozhodnutím najvyššieho súdu v obdobnej veci tých istých účastníkov vedenej v odvolacom konaní pod sp. zn. 3 Obo 3/2009 a v konaní o mimoriadnom dovolaní pod sp. zn. 2 M Obdo V 3/2012. Už tu najvyšší súd vyslovil, že ak ide o konanie o určenie, či tu právo alebo právny vzťah je, alebo nie je, ide o konanie, ktorého predmet nemožno oceniť peniazmi, a to nielen pre účely určenia výšky súdneho poplatku, ale aj pre účely určenia výšky náhrady trov konania. V uvedenom prípade sa s týmto právnym názorom stotožnil aj ústavný súd vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 107/2012 z 1. marca 2012.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Sťažovateľka je presvedčená, že postupom najvyššieho súdu, ktorý jej nedoručil vyjadrenie žalobkyne, došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.

Najvyšší súd v zásade súhlasí s právnym názorom sťažovateľky, avšak za podmienky, že vyjadrenie žalobkyne k mimoriadnemu dovolaniu naozaj nebolo sťažovateľke doručené, čo najvyšší súd nevie s istotou potvrdiť, ale ani vyvrátiť.

Z pohľadu ústavného súdu prichodí predovšetkým zo skutkového hľadiska konštatovať, že z listinných dôkazov, ktoré mal k dispozícii, je nepochybné, že žalobkyňa podala vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu, avšak toto vyjadrenie sťažovateľke doručené nebolo.

Uvedený postup (nedoručenie vyjadrenia žalobkyne sťažovateľke) sa javí z ústavnoprávneho hľadiska ako neakceptovateľný.

Rovnosť zbraní je inherentným prvkom spravodlivého procesu. Právo na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru zahrňuje právo, aby každá strana občianskeho súdneho konania mala primeranú možnosť brániť svoju záležitosť pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (Ankerl c. Švajčiarsko z 23. 10. 1996).

Jedným z prvkov spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je jeho kontradiktórny charakter. Každá strana musí v zásade mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženou súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a vyjadriť sa k nim (Mantovanelli c. Francúzsko).

Súdne rozhodnutie je výsledkom rozhodnutia medzi stranami, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa a popierať požiadavky, dôkazy a argumenty druhej strany. Kontradiktórny spor znamená možnosť strany popierať (contra dicere) požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby sa vypočuli jej argumenty a návrhy.

Požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali príležitosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi a podanými vyjadreniami a reagovať na ne, sa vzťahuje na konanie o opravných prostriedkoch rovnako, ako aj na konanie pred prvostupňovým súdom, a to bez ohľadu na to, že v podaní neboli uplatnené žiadne nové argumenty (Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike).

Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Pritom nie je podstatné, či

podľa názoru všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme (I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 18/2013, II. ÚS 148/2014, Trančíková c. Slovenská republika).

Na základe uvedeného možno konštatovať, že nedoručením vyjadrenia žalobkyne sťažovateľke v napadnutom dovolacom konaní došlo k porušeniu práva sťažovateľky ako účastníčky mimoriadneho dovolacieho konania na rovnosť zbraní (rovnosť strán konania), ako aj princípu kontradiktórnosti konania, a tým aj základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vec vrátiť na ďalšie konanie.

Na základe citovaných ustanovení ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 3/2014 z 21. mája 2015 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom konaní bude najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu a po zohľadnení prípadného stanoviska sťažovateľky k vyjadreniu žalobkyne vyhodnotí vecnú stránku podaného mimoriadneho dovolania, teda otázku správneho výkladu nároku na náhradu trov.

Sťažovateľka uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v celkovej výške 537,62 €. Ústavný súd jej priznal celú túto sumu, a to za 2 úkony právnych služieb v roku 2015 (prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť) po 139,83 € a za 1 úkon právnych služieb v roku 2016 (replika na vyjadrenie najvyššieho súdu) v sume 143 €. Ďalej priznal režijný paušál dvakrát po 8,39 € a jedenkrát 8,58 € a napokon aj daň z pridanej hodnoty vo výške 89,60 € (bod 3 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 časť vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júla 2016